

svansen«, som han for sig selv plejede at kalde det. Baron Per von Adlersborg. Det Navn huede ham!

Til Jakobe sagde han dog intet om denne Del af sin Rejseplan, idet han mente, at hun var ganske ligegyldig for den Slags Ting og derfor ikke vilde synes om den. Han anede ikke, at hun i sine Drømme byggede endnu langt mere højtflyvende Planer for ham og deres fælles Fremtid. Han havde en Aften oplæst Fortalen til sin Pjece for hende; og nu, da hun hørte paa ham med Kærlighedens ømt forstaaende Øre, fornam hun som brusende Vingeslag over sit Hoved, mens han læste. Men hun var klog nok til ikke at fortælle ham det. Saa brændende forelsket hun var, hun blev dog stadig ikke blind for hans Skrøbeligheder og forstod saare vel, at der endnu var meget at ophjælpe, før han stod fuldt rustet til den Kamp, hvortil Skæbnen havde bestemt ham.

Ellers lod hun sig foreløbig ganske beherske af sin Lidenskab. Det voldelig opstemte Ømhedsvæld i hendes Bryst, den svulmende Hengivelsestrang, der allerede i hendes Barneaar havde kostet hende saa bitre Taarer, kunde nu endelig give sig Udbrud. Dag og Nat var hendes Tanker hos Per. Hver Morgen sendte hun friske Blomster til hans Stue. Hun overvældede ham med alle slags unyttige Foræringer, sendte Bøger og Blade, anspændte daglig sin Opfindsomhed for at udtænke noget, der kunde glæde ham.